

MUNICIPALS CATALUNYA | EL 23, ¿QUÈ?

Retorn a la 'manlieue'

Jordi Puntí, per la seva infantesa a Manlleu, sap que és un error mirar de reüll l'immigrant

Dissabte, 14 de maig del 2011

Comentaris (0) Vots: +0 👍 -0 👎

0

Me gusta

Josep-Maria Ureta
Periodista

catalanes (en altres, en lloc de la llengua, s'apel·lava a l'origen, *els murcianus*) per referir-se a la immigració arribada de la resta d'Espanya.

«No mengeu pipes, que fa castellà» és l'encertada tria d'una frase comuna dels 70 amb què Jordi Puntí (Manlleu, 1967) aborda al seu últim llibre el tema de la immigració. El títol *Els castellans* (L'Avenç), aparegut fa un parell de mesos, al·ludeix al qualificatiu que es feia servir en moltes poblacions

Puntí ha rebut tot tipus de premis (incloses les vendes) per *Maletes perdudes* (*Empúries / Salamandra*), una ficció contrària a l'ús: el viatger és el català camioner que recorre el món en el seu Pegaso (marca i mitologia grega). «**Em permetia revisar la filosofia de la revolta hippy de París en contrast amb el franquisme i els immigrants de Paco Candel al Somorrostro**», explica mentre passeja per la seva ciutat, adornada amb banderoles repartides entre els partits sobiranistes i els xenòfobs.

Els castellans va néixer en paral·lel, gairebé de manera inevitable, a la ficció dels *Cristòfols* de la novel·la. Recopilació de relats o memòries d'infància amb noms canviats. La classificació és menys important que el fons: trencar el tabú, la transgressió, tot i que amb mirada comprensiva. «**La infància és com una ficció i quan la revius de gran la passes pel filtre d'aquella fantasia**», diu. Però les pedrades entre locals i immigrants van existir. Com l'educació repressiva dels germans de La Salle i la gelosia perquè als castellans els deixaven sortir fins tard i tenien cotxes de segona mà trucats. Potser l'escena més simbòlica és la de les fogueres de Sant Joan, en què els del Manlleu DTV (*de tota la vida*, sigles que Puntí utilitza amb ironia) es lleven d'hora per vigilar que els castellans no els les cremin, amb el dubte: «**No sabia del cert si**

A Can Garcia Puntí, davant l'edifici de les seves batalles infantils. JOSEP GARCIA

Més informació

Més articles de Josep Maria Ureta

Tags: [Eleccions 22M](#), [El 23, ¿què?](#)

Edició impresa

Versió en .PDF

Informació publicada en la pàgina 20 de la secció de Política de l'edició impresa del dia 14 de maig de 2011

VEURE ARXIU (.PDF)

nosaltres érem els amos de la foguera perquè l'havíem encès, o els castellans, perquè la veuriem apagar-se del tot».

A partir d'aquest passatge i el rerefons de la campanya electoral en una àrea de tensió com Osona (com Badalona, Salt, el Vendrell), Puntí torna a la zona de les seves batalles infantils, Can Garcia, avui habitada gairebé íntegrament per magribins. Aquí és on va veure que a l'hora de fer equips per jugar a futbol la decisió es ventila ràpidament: «**Moros contra cristians**». Sense miraments. ¿És millor reconèixer les diferències així? «**La correcció política és una herència de la petita burgesia, de la necessitat de mantenir les formes, la distància prudent, sempre nedar i guardar la roba**», argumenta. En poblacions mitjanes amb indústria hi va haver convivència entre obrers catalans i *castellans*. Puntí explica la contradicció davant el conflicte laboral dels DTV, si recolzar l'amo o el col·lega de feina. Els sindicats van reduir la tensió, però avui el rebrot és més accentuat: l'altre, el moro, pren llocs de treball. Sense estadística que ho confirmi, més aviat al contrari.

«Veus per un costat que les relacions entre catalans i castellans en part estan superades, perquè ja hi ha tercera generació, tots són catalans, però hi ha aquest nou element que és

la immigració que ve de l'Àfrica, que tots parlen català, sí, però tot i així la diversitat és gran», diu. Quan es va voler ressaltar que el problema existeix, va aparèixer, fa cinc o sis anys, el terme *manlieue*, usat, amb el seu punt de sorna, per un antic professor de l'institut de Manlleu, quan a París es vivien els aldarulls a la perifèria (en francès, *banlieue*). De fons, el conflicte no solucionat, malgrat que els afores de Manlleu, Can Garcia, avui són part integrada de la ciutat. L'edifici està deteriorat, està prevista la demolició, però de moment els propietaris -els castellans del relat- lloguen pisos a magribins per 300 euros. Qui pensi que és reciprocitat, no deixa de participar del prejudici dels DTV.

Multiculturalisme irreal

Els que han conegut la immigració de les dècades dels 60 i 70, com la generació de Puntí, saben que la negació de la seva existència no és la millor manera d'afrontar el problema. **«No tinc cap solució»**, avança l'escriptor, però adverteix que molts exemples d'integració són ficticis. **«El multiculturalisme és irreal»**, afegeix, i quan se li demana una reflexió sobre el retrocés de les propostes de l'esquerra tradicional en zones d'immigració, diu: **«El bonisme és un error»**. També rebutja les solucions de Nicolas Sarkozy, Angela Merkel i David Cameron. En tot cas, s'ha de tornar a la reflexió: **«No s'han de barrejar política i sentiments. És molt perillós carregar de sentimentalitat les decisions socials. Val més apel·lar a l'humanisme»**. I, per descomptat, crear normes per als espais d'ús comú.

Fora d'això, pel terra de la plaça de l'Erm, situada just davant de Can Garcia, segueix havent-hi closques de pipes.